

ги заловятъ? Подобно малодушие той никога не бѣше изпитвалъ и това го ядосваше. Внимателно и подредъ, като се мжчеше да бжде спокоенъ, той си припомни всичко. Работата бѣше извършена добръ и прѣдпазливо. Освѣнъ това, нощта бѣше тѣй тъмна и вѣтърътъ тѣй силенъ, че никой не можеше ни да забѣлѣжи, ни да чуе нѣщо. Слѣди отъ стѣпките имъ не можеха да останатъ, защото дѣждътъ още валѣше и щѣше да ги заличи. Тачката пѣкъ не е вчерашенъ, за да позволи да намѣрятъ вѣнеца у него. Опасностъ нѣмаше никаква. Най-доброто и най-умното, което той може да направи, е да легне и да си почине. И Грозданъ, повѣрвалъ, че всичко това е достатъчно да го успокои, метна постелката надъ себе си, затвори очи и се приготви да заспи.

Но сънътъ бѣгаше отъ него. Умътъ му горѣше и мислитъ му постоянно се връщаха къмъ едно и сѣщо нѣщо, подобно на нощните бубулечки, които налитатъ върху пламъка на лампата. Едно видѣние не се махваше отъ въображението му и както и да се мжчеше, не можеше да го отпѣди. И сега, щомъ затвори очи, съ поразителна яснота то отново се възправи прѣдъ него. Той виждаше пакъ иконата, виждаше я тѣй, както бѣше я гледалъ, когато Тачката държеше свѣщъта подъ нея. Жълтѣха се узрѣлитъ ниви и сѣкашъ нѣмаха край. Срѣдъ тѣхъ върви Исусъ. Умиление и нѣкаква свѣтла радостъ обливатъ душата на Гроздана, той добръ знае, че и другъ пѣтъ е изпитвалъ нѣщо подобно, струва му се, че и другъ пѣтъ е виждалъ и самия образъ на Исуса, точно тѣй, както бѣше изписанъ на иконата. Но вѣнецътъ бѣше откъснатъ отъ собствената му рѣка и неговиятъ ножъ бѣше издѣлбалъ тия безбройни драскотини. Крѣвта стои още. Грозданъ е готовъ да извика отъ болка, души го нѣкакъвъ смѣтенъ и непонятенъ страхъ. И кой знае защо, както по-рано, тѣй и сега, наредъ съ видѣнието на иконата той виждаше и образа на баща си. Старе-